

[Arbejdsministeren]

ende undersøgelse. Jeg sikrede samtidig, at arbejdsministeriet gav landsdommeren alle fornødne oplysninger.

Den 13. september i år afleverede landsdommer Niels Larsen sin redegørelse til mig, og jeg anmodede straks justitsministeren om at overveje, hvorvidt der var grundlag for at gøre ansvar gældende for de af landsdommeren påpegede fejl og forsømmelser. En af landsdommerens væsentligste konklusioner er, at der ikke er lovhjemmel til den praktiserede udbetaling af forskud, og for at der ikke skal herske tvivl om lovhjemmelen for statens udbetalinger, har jeg fremsat forslag om ændring af § 79 i arbejdsløshedsloven. Denne ændring foreslår jeg skal træde i kraft straks ved bekendtgørelsen i Lovtidende.

Dagpengesystemet har gennem mange år været udsat for et stort pres på grund af den ekstremt store ledighed. I den periode er der gennemført mange og store ændringer, især for at tilpasse dagpengenes omfang og udmåling til dette pres. Det er imidlertid først i de senere år, at systemets vækst og de stadig mere komplicerede regler har medført en erkendelse af, at det også er nødvendigt at se kritisk på systemets indretning og funktion og gennemføre nødvendige ændringer.

Foruden den række af ændringer, jeg allerede har gennemført eller vil gennemføre i de kommende måneder, vil jeg her nævne, at jeg som en konsekvens af behovet for en forbedring af administrationen også har taget skridt til at styrke arbejdsministeriets administrative ledelse af arbejdsløshedsforsikringen gennem oprettelse af et selvstændigt direktorat.

Jeg vil gerne til sidst understrege, at sagen om statens forskudsvisse udbetaling af dagpenge er en alvorlig advarsel til såvel ministre som embedsmænd, bl.a. på grund af det meget langvarige forløb. Der er blevet og vil også i fremtiden blive stillet krav om den største agtpågivenhed og ansvarsfølelse for at sikre, at en lignende situation kan undgås i fremtiden.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Det er som nævnt af arbejdsministeren regeringens opfattelse, at dette er en sag, som vi alle må se på med den største alvor. Det må vi, fordi det er en sag, der omhandler store offentlige midler, men det, der gør sa-

gen så alvorlig, er navnlig, at der er rejst tvivl om, hvorvidt ministre fuldt ud har handlet på en måde, som man må kunne forvente af ansvarlige ministre. Hertil kommer, at sagen har rejst tvivl om, hvorvidt de involverede myndigheder har levet op til de krav med hensyn til korrekt og hurtig sagsbehandling, som samfundet med rette må kunne stille til den danske centraladministration. Det var denne usikkerhed, der førte til, at arbejdsministeren i september 1983 anmodede en landsdommer om at gennemgå hele sagen. Dommerens omfattende redegørelse forelå i september i år.

Som det er kendt, anmodede arbejdsministeren mig om at overveje, om dagpengeredegørelsen kan give anledning til at søge enkeltpersoner draget til ansvar for sagens behandling.

Vi har i justitsministeriet foretaget en, mener jeg, meget grundig gennemgang af undersøgelsesdommerens redegørelse for sagsforløbet og en nøje vurdering af de beklageligvis mange fejl, som dommeren har peget på i redegørelsen.

Justitsministeriet har i det væsentlige kunnet tilslutte sig de resultater, undersøgelsesdommeren er nået frem til. Jeg kan henvise til justitsministeriets notat af 26. oktober 1984 om dagpengeundersøgelsen, som arbejdsministeren har sendt til folketingets medlemmer.

Jeg vil gerne fremhæve, at baggrunden for, at regeringen for godt et år siden valgte at lade østre landsrets præsident udpege en enkelt dommer til at foretage den undersøgelse, der skønnedes nødvendig for at klarlægge forløbet af forskudssagen i tiden fra 1970 til og med 1983, bl.a. var ønsket om hurtigst muligt at få et overblik over sagens behandling i de forløbne 13 år med henblik på at konstatere, om der forelå afgørende fejl og mangler ved sagsbehandlingen.

En sådan redegørelse har vi nu fået på mindre end et år og med den et ganske godt og indgående kendskab til, hvordan myndighederne har behandlet sagen. Undersøgelsesdommeren har ikke – hvad der i øvrigt heller ikke har været hans opgave efter kommissoriet – søgt at placere ansvaret for de konstaterede fejl og forsømmelser hos bestemte personer inden for de enkelte myndigheder. Skulle en sådan placering af ansvaret have været foretaget af en kommissionsdomstol, er